

Andreea Condei

Anastasia Romana și taina celor trei chei ale Împărăției

(Poveste despre viața sfintei adaptată pentru copii)

Ilustrator: **Cristina-Diana Enache**

Colecția ***Ortodoxia pentru copii*** – 25
Făgăraș, 2025

Tu, Anastasia Romana și cele trei chei ale Împărăției

Cât de curajos te crezi?

Ce înseamnă pentru tine curajul? Cunosc pe cineva care-ți poate dovedi cum poți să-ți îmbunătățești curajul. Este vorba despre o fată pe care o cheamă Anastasia și care a trăit acum aproximativ 1800 de ani. Pentru că locuia la Roma, în Italia de azi, i se spune Romana. Nu știi ce vârstă ai, dar, poți considera că ea este mai mare cu 1800 de ani decât tine. Poți face un calcul rapid și poți afla acest detaliu, oarecum amuzant, care să te facă să participi activ la poveste.

Anastasia era darul lui Dumnezeu pentru părinții ei, așa cum și tu ești un dar minunat pentru mama și tatăl tău. Și poate ar fi un moment bun să-i întrebii care este semnificația prenumelui tău. Știi că *Anastasia* înseamnă în limba greacă: Înviere?

De asemenea cred că este potrivit, tot acum, să vorbești despre nașterea ta pe acest pământ, ca despre cel mai frumos și important eveniment din viața ta, dar și din Împărăția lui Dumnezeu, de unde ai venit cu un scop și cu un plan pentru cei din familia ta și din întreaga omenire.

Tot acum veți putea vorbi despre

cum te poate ajuta planul să ajungi în Împărăție. Despre moartea trupească și despre sufletul care este nemuritor. Să fii sigur că există un plan pentru tine, poate chiar mai multe, încă de când te-a trimis Domnul părinților tăi. Poți să te gândești la ceea ce vrei să devii și să observi dacă acesta este și planul Lui cu tine.

Dumnezeu creează oamenii și îi trimite în lume cu chemarea de a înmulți binele și bucuria, pregătindu-se pentru Împărăția Lui. Și tu ești unul dintre ei și ai această chemare de a răspunde Iubirii lui Dumnezeu. Așa cum a fost Sfânta Anastasia Romana, care a trăit pe pământ cu gândul de a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, ascultând de poruncile Lui, având astfel grijă ca sufletul ei să trăiască doar în bucuria de a face binele; și acesta a fost și planul Lui. Ți se pare un plan bun?

Fiecare dintre noi are un alt drum, o altă cale, și e important ca în toate să găsim mai întâi bucuria și recunoștința pentru ceea ce avem în momentul prezent. Să fii bucuros este de mare folos pentru tine. Să știi că ai pe cine să îmbrățișezi când ajungi acasă, cu cine să te sfătuiești, cu cine să împarți supărările care te apasă – e o mare bucurie.

Anastasia a rămas fără părinți, încă de la vârsta de trei ani. Poate o să te mire această situație tristă.

Totuși, Dumnezeu nu lasă pe nimeni singur și nemângâiat. El ne dă puterea și harul Său, care ne ajută să trecem prin toate greutățile. Și tot El trimite întotdeauna oamenii de care avem nevoie. După moartea părinților Anastasiei, o măicuță pe nume Sofia l-a promis Domnului că va avea grijă de micuța copilă. În acele vremuri mănăstirile nu erau ca astăzi. În primele secole, creștinii care voiau să trăiască o viață dedicată lui Dumnezeu se retrăgeau la marginea orașelor și formau comunități care trăiau după învățătura lui Hristos. Creștinismul nu era atunci acceptat, deci ei trăiau ascunși, în secret. O astfel de comunitate de femei conducea Sofia, cea care a luat-o în grijă pe mica orfană.

Maica Sofia și-a propus să o învețe tot ceea ce este necesar ca să-L cunoască pe Dumnezeu în călătoria ei spre Rai, începută încă din momentul nașterii ei pe pământ. Îi cultiva astfel un caracter puternic și curajos în credința creștină. Un astfel de caracter, care să înmulțească binele între oameni, se poate dobândi doar dacă înfrunți toate obstacolele care te-ar transforma într-un copil egoist, care nu s-ar gândi decât numai la binele lui. Ceea ce ne-ar ajuta pe toți să fim mai puțin egoiști – ar fi să respectăm poruncile Domnului. Care este baza lor? "Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți".

Acest sfat frumos i-l oferea maica

Sofia mereu Anastasiei. Copila, stând sub îngrijirea și dragostea ei, locuia acum împreună cu aceasta și alte câteva femei, într-o casă mai sărăcicioasă de la marginea cetății. Ți se poate întâmpla și ție să fii foarte bogat acum și mai apoi să devii sărac. Dar nu este așa de important, ci cum privești tu toate acestea cu recunoștința că ai unde locui.

Bucuria de a fi recunoscător

Buna ei sfātuitoare o iubea mult pe micuța Anastasia și o învăța zilnic să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că se trezea, pentru că era sănătoasă, pentru că putea să meargă, să vadă. Tu ce faci când te trezești dimineața? Verifici mai întâi telefonul? Sau te uiți pe fereastră cu ochii mari la cer și spui:

— Vai, ce bine că M-ai trezit, Doamne! Mulțumesc!

Uneori și eu uit să fac asta., Dar să știi că putem mulțumi lui Dumnezeu și pe parcursul zilei pentru orice ni se întâmplă:

— Doamne, ce bună a fost mâncarea mamei! Ce bine că am avut ce să mâncăm!

Anastasia era mereu atentă să fie recunoscătoare pentru aceste lucruri. Recunoștința o făcea să se simtă liniștită în suflet. Maica Sofia observa îndeaproape și se bucura în inima ei pentru că această fată – dar al lui Dumnezeu – se străduia să fie harnică și ascultătoare. I se părea grozav, fiindcă unii copii mai mici, sau poate și unii mai mari, nu prea sunt interesați să fie cumiți, ajutători ori ascultători. Li se pare ușor să facă boacăne și să le răspundă urât părinților când sunt rugați să facă ceva anume. Tu din care categorie faci parte? Fii sigur că poți îmbunătăți, dacă vrei.

Cheia ascultării

Maica Sofia îi povestise odată Anastasiei despre copiii care, din drag făcând chiar și ceva ce nu le place sau nu le convine pe moment, când sunt rugați de părinții lor, sunt iubiți mult de Domnul Hristos. Acesta, văzând străduința inimii lor, le va dărui **cheia ascultării**. Cheia care deschide prima ușă către Împărăția Lui, către Rai. Nimeni nu știe cum arată cheia ascultării, poate doar să o simtă în sufletul lui după ce face o faptă bună, atunci când este rugat. De când auzise această povadă, ceva din inima ei o împingea să facă și mai multe fapte bune, pentru a primi și ea acea cheie, necesară în călătoria ei spre Rai. Astfel, o ajuta zilnic pe măicuța Sofia, la tot ceea ce era important de făcut prin gospodărie:

Anastasia: Măicuță, vrei să te ajut? Văd că-ți este greu cu sacii aceștia!

Măicuța Sofia: Oh! Ești cam micuță să ridici tu sacii aceștia, dar mă poți ajuta să măturăm curtea!

Anastasia: Nu sunt eu chiar micuță, dar te ajut cu plăcere!

Măicuța Sofia: Anastasia, observ că ești foarte doritoare să faci fapte bune, să ascuți... Cred că, dacă vei fi așa în continuare, negreșit în inimioara ta va sosi cheia ascultării, deși eu cred că tu o ai deja!

Anastasia: Nu pare greu să mătur. Iar dacă mi se va părea, voi cânta un cântec care să mă ajute să termin!

După cum vezi, prietena noastră era ascultătoare și lua totul într-o joacă frumoasă, spre a primi cheia ascultării. Tu cum lucrezi în fiecare zi, ca să primești

cheia ascultării? Simți că ești așa ca Anastasia, căreia nu-i e greu să asculte, ba chiar se gândește cum să facă să-i fie ușor în ceea ce are de făcut? Sau nu prea ai chef, ai prefera să lenevești, să faci doar ceea ce-ți place, fără să ții cont și de ceilalți când au nevoie de ajutor? Dacă răspunsul tău e cea de a doua variantă, să știi că poți oricând să-ți propui să vrei să găsești cheia ascultării, în felul tău. Domnul îți vede inima și cu siguranță va aprecia fiecare mic efort al tău de a face un bine în familia ta, cu cei dragi ai tăi și mai apoi cu prietenii tăi sau cu profesorii tăi.

Bucuria de a dărui

Căsuța unde trăiau era ascunsă de ochii lumii și se afla bine pitită printre niște livezi cu pomi fructiferi, fiindcă în vremea aceea creștinii precum Anastasia și maica Sofia nu erau iubiți, ci erau considerați păgâni. Majoritatea oamenilor care locuiau în cetate se închinau zeilor și îi pedepseau pe cei care vorbeau despre Domnul Hristos.

Pentru că Anastasia era încă destul de tânără și încă nu o simțea pregătită să înfrunte părerile celorlalți, măicuța Sofia voia totuși să o învețe, încetul cu încetul, cum să se poarte cu oamenii din cetate, cum ar trebui să răspundă diverselor provocări întâlnite în fiecare zi, pentru a-i forma un caracter curajos. Astfel, într-o zi, dorind să o învețe bucuria de a fi darnică, a trimis-o prin cetate să împartă oamenilor sărmani mere proaspăt culese din livada lor.

Maica Sofia: Anastasia, draga mea, te rog să împarți acest coș cu mere

